

להחליף את העם!

ה רי לכם בעיה של צדק והגיון: העם יכול להביע אי-אמון בממשלה. ביום הבחירות, למשל. כשהעם מביע אי-אמון בממשלה, הממשלה צריכה ללכת. במקומה באה ממשלה אחרת.

בסדר. אבל מה קורה כאשר הי ממשלה מביעה אי-אמון בעם?

הצדק דורש שבמקרה זה, העם צריך להתפטר.

אם הממשלה מחליטה, בהכרעה דמוקרטית של רוב, שהעם שלה אינו ראוי עוד לאימון — צריך העם הזה להסתלק. במקומו צריך לבוא עם אחר, המתאים יותר לממשלה זו.

ע ייה זו עלתה לנגד עיני כאשר קואליציה על אשר התרחשה באחת הישיבות האחרונות של ממשלת ישראל.

של שפוטוב. כל השרים הסכימו בלב שלם. לבסוף, כך הודיע מזכיר הממשלה, שהחליטה הממשלה פה אחד, שאין שום הצדקה לביקורת זו. בכך נסתים. כנראה, הוויכוח. וחבל, כי נתבקש המשך הגיוני.

על השר שפוטוב היה להגיש רשמית הצעה של אי-אמון בעם, המותח את הבית קורת הסתה-השחר.

על הממשלה היה לערוך הצבעה על הצעה זו, ואין לי ספק שזו היתה מתקבלת פה אחד.

ואז, כאמור, היה העם צריך ליתפטר, ולפנות את מקומו לעם הראוי לממשלה נעה כזאת.

מרכה הצער לא הלך השר ויקטור שפוטוב בדרך הגיונית זאת, והסתפק בהחלטה הנ"ל.

של ישראל-של-מעלה לעולם-הלוי רות של ישראל-של-מטה.

בישראל יש כיום 635 אלף משפחות. אם נחלק את דרישת משרד-הממשלה בין משפחות אלה, נגיע למיספרים הבאים: חלקה של כל משפחה בעומס התקציב הוא 31,500 לירות לשנה.

חלקה של כל משפחה הוא 2625 לירות לחודש.

אילו היו כל הכנסות הממשלה באות לה ממיסים של אורחים בלבד, היינו מגיעים לאבסורד מטורף: כל אורח היה צריך לשלם לממשלה פי כמה יותר מכל שכרו ברוטו.

מובן שאין זה כך, כי יש לממשלה גם הכנסות אחרות. אבל המיספר נשאר מהים.

יותר ממדהים: משוגע.

יך הגיעה הממשלה לשיגעון הזה? בהדרגה, בהדרגה.

לפני שנתיים הוציאה הממשלה בדיוק סכום של 8,788,477,209 לירות.

לפני שנה הגיע התקציב לסכום של 9,874,500,000 לירות.

בשנה השוטפת (שאנו נמצאים עכשיו בדיוק באמצעה) התכוונה הממשלה להוציא סכום של 13,238,000,000 לירות. עד שנגמר מור את השנה (ב-31 במארס 1972) בודאי

אי-שם במרומים, מעל לעננים

ה מוח האנושי בנוי כך שאינו יכול לתפוס את מלוא המציאות של זוועה, טרגדיה או קומדיה גדולה, אלא באמצעות פרטים קטנים דווקא.

כל סופר, כל עיתונאי יודע זאת. יומנה של ילדה אחת — אנה פראנק — יזעזע את האנושות יותר מן המיספר הבלתי-נתפס של שישה מיליונים.

גורלם של מיליוני פליטי בנגלה-דש אינו מגיע בימים אלה אל לבנו, אלא באמצעות תצלום של ילד קטן אחד הגווע ברעב.

חקיית מגוחכת אחת, כמו פרשת הסרן מקופניק בגרמניה הקיסרית, חושפת את מאוונת של מיסטר יותר מאלף ספרים מלומדים.

המעשלה היא

חד המודרים לחשיבותו של אדם בישראל-של-מעלה הוא מיספר הנסיונות עות שהוא נוסע לחו"ל על חשבון משלם-המיסים.

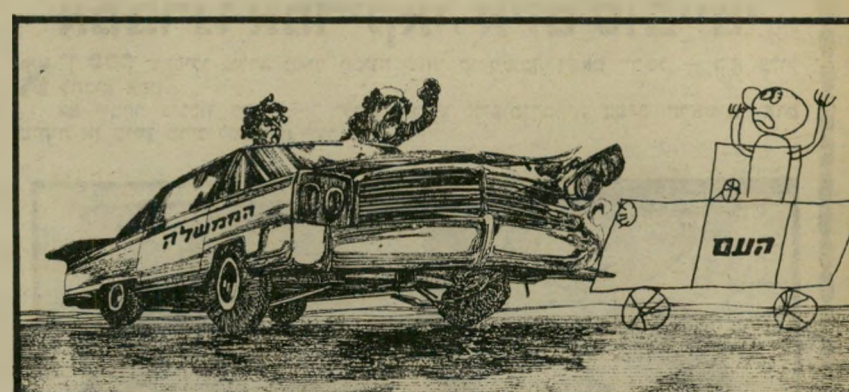
יש קונגרסים. יש ועידות. יש כינוסים.

רוב הקונגרסים האלה הם הסכמי-שחיי תות בין עסקנים ופקידים מארצות שונות. העושים יד אחת לתוך כיסי משלמי-המיסים שלהם, כדי לבלות בצוותא חופשה נעימה. אנשי גרמניה-של-מעלה, גאנה-של-מעלה וגואטמלה-של-מעלה מחליטים להירשם בפשי בווינה, כדי לדון בבעיית המלחמה בשחיתות. (עיריית וינה מתירה את הזנות ברחובותיה, כדי למשוך קונגרסים כאלה לעיר.)

יש אלפי קונגרסים כאלה בשנה, כי יש אלפי עסקנים ופקידים בכל מדינה, שנטיעות אלה הן חלק בלתי-נפרד מרמת מחייתם.

בתוך ההסכם האילם הכלדי-עיוני דמי, יש הסכם אילם ישראלי-ערבלי.

בשטח זה פורח שיתוף-פעולה מרחבי למופת. אנשי מצריים-של-מעלה מוכרחים לנסוע, כדי להביס הצעת-החלטה ישראלית, המגנה את השחיתות במצריים. אנשי ישראל-של-מעלה מוכרחים לנסוע בהמוניהם, כדי להביס הצעת-החלטה מצרית, המגנה את השחיתות בישראל.

התנגשות של שני עולמות

כתוצאה מכך, נשאר הממשלה הזאת והעם הזה — כל אחד במקומו. העם ימשיך למתוח ביקורת זדונית ומר רושעת, והממשלה תוסיף לגנות את העם על התנהגות מבישה זו.

העם אינו מבין את הממשלה. הממשלה אינה מבינה את העם. למעשה, שוב אין להם שפה משותפת.

יש ישראל של מעלה, החיה בי עולם אחר. ויש ישראל של מטה, החיה בעולם אחר.

ודי בכמה מן ההתרחשויות של הימים האחרונים כדי לגלות את התהום הרובצת בין שני עולמות אלה.

שגעון של 20 מיליארד

פעולות, מנגנונים, מכונות, נסיעות לחו"ל, חגיגות, פירסומת-עצמית, לירות-שדר, ועוד. הוא מצרף את כל הסכומים האלה יחד, ומגיש את זה לאוצר. האוצר מחבר את כל הסכומים של כל המשרדים לסכום גדול אחד, ונדרש להסוך את זה לתקציב.

אחרי שיתקבל סכום כולל זה, נדרש האוצר לשבור את ראשו מגיין לקחת את הכסף, לוקחים באקשיש ממשלת ארצות הברית, עושים שנור אצל יהודים טובים, ואת השאר מטילים על האזרח.

כל זה מובא לכנסת, וזו — אחרי תשי"פוכת אדירה של מלל — מטביעה על זה את חותמת-הגומי שלה.

ישראל של מעלה החליטה. ישי ראש של מטה תשלם.

ב שבוע שעבר נודע כי משרד-הממשלה השונים כבר הגישו את הצעות-התקציב שלהם לאוצר. הן מסתכמות בסכום של 20,000,000,000 ל"י. **כדי-כך הרבה אפסים יבולים לייכלב קצת את הרעת. הכה נעתיק את הסכום מעולם-המיליארדים**

באותה ישיבה גינה שר-הכרמי את, ויקטור שפוטוב את הציבור המותח ביקורת עק הממשלה.

השר שפוטוב נפגע מאד מן הביקורת המרושעת הזאת, ואכן, הוטחו בפניו כמה טענות זדוניות ואכסורדיות. למשל: אחרי שבנו הצעיר והסימפטי הרס בתאוונה את מכונת-ההשרד המפוארת שלו, שכרה עבורו הממשלה מכונת לא פחות מפוארת, מדגם פונטיאק, במחיר של 6000 לירות לחודש. הלשונות הרעות העלו את הטענה המנוחכת שמוטב היה להשתמש בכסף זה כדי להוסיף מיטות בבתי-החולים, או להעלות את שכר-הרעב של פועלי-הנקיף שלהם. לא היה צורך בוויכוח על דבריו המרים

שגעון של 20 מיליארד

נ קח, למשה, את העניין הקרוי תקציב המדינה.

את התקציב קובעת ישראל של מעלה. את התקציב משלמת ישי ראש של מטה.

כל עקרת-בית יודעת מה זה תקציב. בראשה, או על גבי הנייר, היא עושה את החשבון: הבעל מביא הביתה כרוכך לירות, מה שנשאר מן המשכורת בסוף הלוקש. הכסף הזה צריך להספיק לכל צרכי המשפחה: אוכל, ביגוד, מגורים, שכר-לימוד, בילויים, ועוד ועוד. בהתאם לסכום ההכנסה, היא קובעת כמה להוציא על כל פרט, ואם הכסף אינו מספיק לכל, היא מחליטה על מה לוותר.

רק עקרת-בית משוגעת תערוך חשבון הפוך. היא תחליט כמה שהיא היתה רוצה להוציא על אוכל, ביגוד, מגורים וכו', תחבר את כל הסכומים ותגיד לבעלה: יבנן, את הסכום הזה תביא הביתה. לא איכפת לי מניין, מצידו תשדוד בנק.

אזים ממשלת ישראל יודעת בדיוק כמו אותה עקרת-משוגעת. כל משרד ממשלתי עורך לעצמו רשימה של כל הדברים הטובים שהיה רוצה בהם:

יגדל סכום זה, מפני שיגישו, תקציבים נוספים.

יהנה, דורשים משרד-הממשלה לשנה הבאה סכום העונה ב-50% על התקציב השוטף!

ושר-האוצר, הלוחם כאריה פצוע כדי להקטין דרישות אלה, מקוה שהתקציב לא יעלה על 15,000,000,000 לירות. מקוה, אבל לא יוכל להשיג.

כלומר: למרות הביקורת הקטנה לנתי שנמתחה בכל חוגי הציבור על ביזבוזי הממשלה, למרות הי התמרמרות שהודרה הפגנות אלימות ושבתות, פראיות, למי רות כל אשר התרחש מאז נתקף כל התקציב האחרון בקלות-ידעת שובבה — מתכוונת הממשלה ל" הוציא בשנה הבאה יותר.

הרבה יותר. אפשר להשליך בפניה מילים חריפות, כגון: חוצפה, מצח נחושה, שערוייה, שיגעון.

אבל המילים אינן משנות דבר, הממשלה לא תבין כלל על מה התרעומת. אם העם אינו מוכן לשלם את מחיר הממשלה הזאת — הרי, לדעת הממשלה, העם אינו בסדר. ואין לי ספק שהגברת גולדה מאיר תהיה מזועזעת.

הוא הדין לגבי התהום הרובצת בין ישראל-של-מעלה וישראל-של-מטה. תקי-צבי-הענק מטורף מדי, מכדי להיתפס במלוא משמעותו. דווקא הפרשות הקטנות המתגלות עיתים לבקרים, עוורות להבין משמעות זו. ביזבוז של כמה אלפי לירות מסביר את המצב יותר מביזבוז של מילי-יארדים.

זהו חשיבותן של פרשות אלה. הן עוורות לכל אדם בישראל להי-כין מה קורה, בעצם, שם למעלה — במרומים שמעל לעננים, בהם חיים ונעים קברניטי המימסד, תרתי משמע.

לא מפני שפרשות אלה הן חריגות, יוצאות מן הכלל, אלא להיפך. מפני שזהו הכלל.

מעמד נסיעות

הנשים של חבריה-המשוחות מי מצריים ומישראל נפגשות בחנוי יותי-הפאר. הנכרים נפגשים במקרי מות אחרים, כשהם מזווים עדידי אנשי-בטחון, המכירים את המקרי מות האלה היטב ויכולים לשמש מדריכים מצויינים.

כל זה נכלל בתקציב, וגם במדורים בעיתונות מסוג, "הכלל הפרטי", המדווחים על יציאתם של האדונים פלוני ואלמוני ושלמוני בשליחות לאומית חשובה לאוסלו, לטוקיו ולטורונטו.

כינוסים מסה זה בולטים, זה בצד זה, שליחי האיצות העשירות ביותר ושליחי הארצות המושחתות ביותר. בין שני מחנות אלה תופסת ישראל מקום מיוחד.

ישראל היא אלופת השליחויות. יש אצלנו שרים הנוסעים בממוצע פעם אחת בחודש לחו"ל, על הש"ב בוננו.

(כבר פורסמה אימרתו של סקיד בכיר, שאמר כי שר מסויים, כשהוא מוצא את עצמו בנמל-התעופה לוד, אינו זוכר אם הוא נוסע או בא.)

השרים עצמם הגיבו על כך בזעם. ישר אל, הם אמורים, היא ארץ ציונית, היא חיה על השגור, השרים הם, קודם כל, שגוריים. הם נאלצים, בעל כורחם ולמורת